

A NEW DAY REPORT #152

únor 2026

Ahoj fantulky a fantulové, znovu nám píše David Rees z nám známého britského fanzinu.

Je zřejmé, že nelze jinak, než začít velmi smutnou zprávou o úmrtí původního kytaristy a zakládajícího člena Tull 19. prosince, **Micka Abrahamse**..

Ian Anderson napsal na oficiálních webových stránkách JT láskyplnou poctu Mickovi, včetně slov: „Mick byl životně důležitý pro rané povstání Tull z popela The John Evan Band a McGregor's Engine... Jako silný zpěvák a zkušený, energický a lyrický kytarista Mick dominoval na pódiu svým podáním Cat's Squirrel v klubu Marquee a na každém koncertě, který jsme spolu odehráli – dokonce i když jsme jednou předskakovali Cream!...

Všichni vyjadřujeme soustrast Mickově rodině a blízkým přátelům, kteří mohou být právem hrdí na jeho úspěchy a hudební odkaz.“

Martin Barre napsal na Facebooku: „Zemřel můj přítel a mentor Mick Abrahams. Byl ke mně moc milý a na to nikdy nezapomenu. Byl to skvělý kytarista, který nám hodně dal. Odpočívej v pokoji.“ To jsou jen dvě z mnoha poct, které vzdávají slavná jména hudebního světa.

Ian Anderson přispěl flétnou, harmonikou a projevem k některým nedávným nahrávkám, z nichž dvě již spatřily světlo světa, jedna možná ne. Album italské prog-rockové kapely **Efemeral Rounded With A Sleep**, vydané v říjnu 2025 (asi pouze streamované), obsahuje lanovu flétnu ve skladbě Silent Hound a jeho shakespearovskou recitaci na věci My Arial.

Nové album s názvem *Gil Brenton* od **Magpie Arc**, vydané v prosinci 2025 (na CD a 12palcovém vinylu a také na streamu – což je lepší), obsahuje skvělý folk-rockový singl The Mantle, na kterém se podílejí **Ian a Maddy Prior** ze Steeleye Span. A ke konci dlouhého telefonátu mezi Ianem a Old Webbym ohledně připravované knižní sady Under Wraps se Ian zmínil, že mu poslali skladbu **The Dandy Warhols** a požádali ho, aby na ní zahrál flétnu ve stylu bossa novy. Pomyslel si, že je to hrozný nápad, a skladbu poslal zpět s vhodnou nebluesovou harmonikou. O deset dní později se nikdo neozval, takže si myslel, že to na ně neudělalo dojem! Ale v říjnu DW nakonec zareagovali a zařadí věci na své nahrávky.

Když už mluvíme o booksetové sadě **Under Wraps**, všechno je hotové, oprášené a odesláno do tiskárny a lisovny a jarní vydání dílka bude ještě upřesněno. Jako vždy, OW o tom všem zůstal otravně mlčenlivý. ale vím, že je tam zahrnuto i albumi **Walk Into Light**, obě alba zremixoval Bruce Soord.

Ale pokud tomu rozumím správně, k některými fandý dlouho očekávané náhradě nechvalně známého automatického bubeníka z roku 1984 za bubeníka živého *nedošlo* – Bruce ale původní bicí programy zremixoval, aby zněly přijatelněji. Já osobně jsem s bicími programy nikdy neměl problém; byla to 80. léta, tak to tehdy bylo, a album jsem vždycky miloval. Víím ale, že jsem s tímto názorem v menšině. Co se týče bonusů, říká se, že existuje půl tuctu dříve nevydaných skladeb s vokály, dále dříve vydaná, upravená nahrávka z živého koncertu, ale žádné video z živého koncertu.

30. ledna 2026 vydali Madfish Records deluxe edici alba Iana Andersona **Thick As A Brick 2** z roku 2012 na dvojitěm černém vinylu s poloviční rychlostí (3 strany not, jedna leptaná strana). Sestříhal ho oceňovaný zvukař John Webber v AIR Studios s použitím remasterovaného zvuku z původních zdrojů.

Zdá se, že bubeník **Mark Mondesir** se před časem zotavil z velmi vážné nemoci a hraje jazzové koncerty s interprety jako Nikki Yeoh, Zoe Rahman, Cleveland Watkiss a Julian Joseph, jejichž nové studiové album *Voyage of the Faithful* s Markem vyjde 20. února. **Scott Hammond** byl

nominován časopisem Drumeo na cenu *Progresivní bubeník roku*. Hlasování bylo uzavřeno a výsledky budou oznámeny 31. ledna na YouTube kanálu Drumeo. **Jon Noyce** bude v roce 2026 koncertovat s alby The Wonder of Stevie (pocta Steviemu Wonderovi) a s Derek Nash Funk Experience. Nové album **Anny Phoebe** s názvem *Divergence* získalo v časopise RnR skvělé čtyřhvězdičkové hodnocení.

Mezi nedávné vinylové reedice patří Walk Into Light a Divinities od Lana Andersona – možná i další, ale nestíhám! Obě samozřejmě byly součástí masivního vinylového boxsetu 8314, což mi dává naději, že i živá kompilace *Roaming In The Gloaming* by se jednoho dne mohla dočkat samostatného vydání. Nejlépe i na CD...

Na festivalu A New Day, který se koná od 21. do 23. srpna, se letos objeví i Martin Barre a **Albion**.

Skupina **For Love Over War**, ve které hraje **Barrie Barlow**, nedávno nahrála ve studiu novou hudbu.

Nedávno jsem vedl několik dlouhých rozhovorů s **Dee Palmerovou** v naději, že přijdeme s novinkami o dlouho očekávaném projektu *Waters Edge*. Bohužel, plánované náklady se značně zvýšily a, budme upřímní, teď vydání vypadá méně pravděpodobné. Neztrácíme naději a uděláme vše pro to, abychom to umožnili; sledujte naši stránku na Facebooku, kde najdete veškeré novinky.

Dobré zprávy! Ulla Hilger, přítelkyně mnoha z nás, a **Clive Bunker**, hrdina nás všech, se 7. ledna vzali. Gratulujeme, lidi!

Jako vždy mnohokrát děkuji Old Webbymu za jeho vynikající úsilí a příspěvky k tomuto číslu a gratuluji mu k tomu, že se mu podařilo zrecenzovat nejméně DESET biografií Martina Barreho, aniž by si je přečetl! To dokáže jen Old Webby... ale vše je vysvětleno na stránkách s recenzemi. Recenze zabraly mnohem více místa, než jsem očekával, takže doufám, že do dalšího čísla už nebudou žádné další knihy o umělé inteligenci. Když už o tom mluvíme...

Je toho tolik, co se do tohoto čísla nevejde, ale nebojte se, další číslo, #153, se už sestavuje. Bude tady, než se nadějete, tentokrát s exkluzivním rozhovorem s Martinem Barrem.

Také doufám, že budu mít další zprávy o knižním vydání **Under Wraps** dříve, než facebookoví „influenceři“ začnou zveřejňovat svá videa o tomto dílku...

Měl jsem tu čest vidět jeden z nejlepších koncertů, na kterých jsem kdy byl – **Roye Harpera** v londýnském Palladiu v září loňského roku.

Není to striktně na téma Tull, ale zmiňuji to čistě proto, abych vysvětlil fotografii pravděpodobně dvou nejlepších britských skladatelů všech dob, kterou najdete níže. Škoda, že tam nebyl ani Ray Davies, aby s nimi vytvořil trio. Ian Anderson se samotného koncertu nemohl zúčastnit, ale před ním se se svým dlouholetým přítelem a vlivnou osobou setkal. V publiku jsem zahlédl také **Jimmyho Page**. Harper sklídl potlesk ve stoje.

DR

MICK ABRAHAMS

7. dubna 1943 – 19. prosince 2025

Mick trpěl mnoho let chatrným zdravím, před dávnou dobou prodělal mrtvici a infarkt, ale i tak byla zpráva o jeho skon šok....

Mick byl, jak všichni víte, klíčovou součástí původní kapely Jethro Tull a sdílel s Ianem Andersonem pozici v centru pozornosti. Když po albu *This Was Tull* opustil, zaznamenal úspěch s Bloodwyn Pig a poté s The Mick Abrahams Bandem, kde se věnoval své lásce - progresivnímu blues. Ta byla charakteristickým znakem i prvního alba Tull...

Recenze koncertů

Dee Palmer a Stewart Wood v září odehráli pozoruhodný koncert pro šťastné publikum pouhých 100 lidí. Byl tam Rui Vasco Godinho Mendes, který pro nás zachytil pár slovy atmosféru. Nezastavitelná Dee Palmer 7. září představila malému a privilegovanému publiku na zahradě svého pozemku v Knightonu v hrabství Shropshire některé z nejkoničtějších klasik Jethro Tull a také některá ze svých vlastních propracovaných a jedinečných děl. Speciální jednorázový koncert, který zorganizovala samotná Dee, určen ke sbírce na podporu zdravotních sester v Knightonu, které Dee neúnavně pomáhaly, kdykoli to bylo potřeba...

Dee, jak se dalo očekávat, i po svých časech v Tull nadále produkuje prvotřídní díla, srovnatelná s tím nejlepším, co hudební svět nabízí, pro nejnáročnějšího a nejnáročnějšího posluchače. Velké díky Dee Palmer za skvělou hudbu, minulá i... budoucí. Jsme tady, posloucháme a čekáme, protože brzy jistě vyjde něco nového ...

IAN ANDERSON UVÁDÍ: VÁNOCE S JETHRO TULL

Southwarská katedrála, Londýn SE1 20. prosince 2025

Další každoroční vánoční show – takže vše při starém? No, ano i ne. Velmi známý vánoční setlist, speciální hosté (opět) Marc Almond, Sir Loyd Grossman a místní katedrální sbor a šílený vikář poskakující jako šílený vikář. Ale... setlist byl letos přece jen trochu jiný a odehrál se v katedrále, ve které kapela předtím ještě nevystupovala. Stejně jako je každý fotbalový zápas jiný (i když v současných případech Spurs a West Hamu jsou výsledky stejné), tak je i každá show Jethro Tull v katedrále svým způsobem jiná – a vždy zaručeně příjemná.

Po úvodních slovech od reverenda Kathryn Flemingové, kanonické precentky katedrály v Southwarku, a reverenda George Pitchera, samozvaného polního kaplana kapely, se na pódium dostavili Scott Hammond, John O'Hara, David Goodier a Jack Clark, následovaní Ianem Andersonem v zářivém šarlatovém šátku.

V minulých recenzích koncertů Jethro Tull jsem si stěžoval na lanovy fádni pódiové outfity a ačkoli šlo jen o šátek, špetka barevného oživení bylo více než vítáno – obzvláště si dovedu představit, že ji přivítali lidé v zadní části vyprodaného publika; a pravděpodobně i ti všímavější v mnoha postranních uličkách bez jakéhokoli výhledu.

Jak už je zvykem, koncert zahájil katedrální sbor acapella Gaudete, kterou doplnila úvodní skladba God Rest Ye Merry Gentlemen a kombinace tradičních We Three Kings a jazzově oživených We Five Kings. A pak přišel velmi dojemný okamžik, kdy se Ian chystal zahrát A Christmas Song, stranu B alba Love Story z roku 1968, poslední nahrávky Jethro Tull, na které na kytaru účinkoval zakládající člen Mick Abrahams. Ian oznámil, že Mick den předtím zemřel. Z publika se ozvalo slyšitelné zalapání po dechu. Ian se svěřil, že na Micka s láskou vzpomíná a že „bez něj by Jethro Tull nikdy nezačali“. Vánoční píseň tak oficiálně věnoval Jethro Tull Mickovi.

Poté, co Ian splnil svou povinnost a přečetl úryvek z opery Marmion od Sira Waltera Scotta, nastal čas pro speciálního hosta Marca Almonda, který se loňských vánočních představení (kvůli dovolené) nezúčastnil. Jeho účast byla inzerována a v publiku se objevila značná část Almondových fanoušků. Ti ho bezpochyby rádi viděli zpět na pódiu po jeho zdánlivém částečném odchodu na farmu v Portugalsku (včetně diskuse na pódiu mezi Ianem a Marcem na

téma..."kuřata"!)). Marc prozradil, že v Londýně kdysi kbydlel nedaleko katedrály, takže dnešní show pro něj byla tak trochu speciální. No, i když skladba *Candles Glowing* od Marlene Dietrich se dala čekat, bylo překvapením, když Almond, fanda Tull ze sedmdesátých let, s noblesou přednesl *The Witch's Promise*. Po pódiu se nenuceně pohyboval a doslova si píseň prozpěvoval. I flétnista odvedl slušnou práci (stejně jako to ostatně dělal už dříve jako host na živém vystoupení MA). A skutečně, pokud si to fanoušci Marca Almonda užívali, byla to lahůdka i pro fanoušky Tull. Pravděpodobně bychom skladbu slyšeli na koncertě JT jen těžko.

Upřímně řečeno, i ta pohanská skladba *Ring Out, Solstice Bells* tu zněla dobře, když se hlavních vokálů ujali Jack Clark a John O'Hara, doprovázeni uhlazeným barytonem Davida Goodiera. Na pódium vstoupil další známý host, když Sir Loyd Grossman oznámil, že po progresivním rocku od Tull bude hrát *regresivní* rock. Jako vždy byla A Christmastime Romance zábavnou tancovačkou, kde Sir Loyd, učený a veřejně angažovaný muž s mnoha zájmy, ze sebe vydal rozhodně více než jen známe kytarové riffy. Dalším premiéru na vánočním koncertě měla skladba *Over Jerusalem*, jedna ze znamenitých písní alba *Curious Ruminant*, která ale možná každého v southwarské kongregaci, kdo není obeznámen s poněkud nejasným textem, dostane do kolen. Takové problémy ale nebyly s instrumentální skladbou *Bourée*, která signalizovala přestávku a úprk na jedinou toaletu vzadu v kostele.

Močové měchýře jsou vyprázdněny, sklenice vína dolity. Druhá polovina začala skladbami *Holly Herald* a *Weathercock*. Ty se objevily na vánočním albu Jethro Tull z roku 2003, následovaným vánočním hitem z roku 1975, který, jak již dříve poznamenal Ian Anderson, by mohl být mylně interpretován jako obyčejná popová písnička. To byste se ale nesměli blíže věnovat textům Peta Sinfielda. Na několika vánočních koncertech Jethro Tull hostoval i zesnulý Greg Lake, takže Ian věnoval píseň *I Believe In Father Christmas* právě tomuto muži. Návrat Sira Loyda, postavy mnoha klobouků, představovalo čtení básně s vánoční tematikou - možná ji sám napsal. Pak celá kapela zazpívala tu nejživější verzi *Ain't Doin' Nuffin'*, jakou jsem za celá léta zažil.

Je čas popsat výkon Marca Almonda. Nemám tušení, kdy naposledy vystupoval naživo, ale lidi, jak ten byl nadšený, že je zase zpátky na pódiu! *Tainted Love* od Soft Cell je jednou z nejoblíbenějších popových písní Iana Andersona (alespoň to tvrdí) a její energické podání Marca Almonda – a nezapomínejme ani na sólo na flétnu – to byl jeden z vrcholů večera, i publikum nadšeně zpívalo. To jste neviděli! A to není celé! Marc překvapil jednou ještě vášnivější skladbou - „*Say Hello, Wave Goodbye*“. S ní se vydal do střední uličky, strhl celé publikum ke zpěvu a k mávání rukama. „Bravo, pane, ukradl jste Jethrům show, to je to nejlepší, co jsem vás kdy viděl hrát“, rozplývá se Martin Webb z AND.

Závěrečné vystoupení se skládalo ze tří dlouhých skladeb Jethro Tull. „*My God*“ měl nové klávesové intro, s laskavým svolením Johna O'Hara, a „*Aqualung*“, to byla ona rozšířená „orchestrální“ verze, často nazývaná „*Aquadiddley*“. Požehnání pronesl reverend George a poté oznámil, že publikum bude konečně moci během závěrečné písně fotografovat. Očekáváje toto oznámení, připlížil jsem se dopředu a dřepl si – s velkým rizikem pro mé nejisté koleno, ale povinnost volala – k velkému sloupu, abych nezakrýval výhled nikomu za mnou. Sotva John O'Hara dokončil klávesové intro *Locomotive Breath*, obklopili mě diváci – ano, byl to jakýsi nápor na pódium dokonce i v katedrále! Bylo to jako znovu v 70. letech. Naštěstí se nikdo nepokusil vylézt po schodech ke kapele a jelikož Marc Almond zpíval hlavní vokály a Loyd Grossman hobloval tvrdé rockové kytarové akordy, stále panovala atmosféra důstojné oslavy dalšího radostného vánočního koncertu Jethro Tull, a to vše pro dobrou věc (ve prospěch katedrály).

ROZHOVOR S MARTINEM BARRE

Kromě několika vzácných (akustických) koncertů ve Velké Británii koncem podzimu 2025 podnikl Martin Barre na propagaci své autobiografie *A Trick Of Memory* (česky vydá **Volvox Globator** pod názvem **Hra pětětí**) osmidenní turné s autogramiádou, které zahrnovalo i diskuze s otázkami

a odpověďmi. Londýnská akce v obchodě Rough Trade na Denmark Street, které jsem se zúčastnil já (MW) a několik desítek dalších fanoušků Tull, byla příjemně neformální záležitostí. Shromáždili jsme se uprostřed obchodu, a sledovali Martina, jak hraje na akustickou kytaru a odpovídá na otázky o všem, co se týká jeho a Tull. Místo toho, aby Martina zpovídal jeden tazatel (jak se – úspěšně – dělo dříve na turné), v Londýně jednoduše vyzval k otázkám z pléna, což vyústilo ve čtyřicet minut přátelského oboustranného rozhovoru s fanoušky, anekdot, postřehů, reflexí a skvělé zábavy. Překonal ochromující plachost, kterou za mlada trpěl, jak to popisuje ve své knize. Nyní je sebevědomým a velmi zábavným řečníkem – jak dokazuje způsob, jakým zahájil program...

[MB] Vítejte na mé autogramiádě. Kvůli tomu chaosu v ulicích venku, hluku, křiku a tak dále jsem si myslel, že bychom tady, jen abychom se uklidnili, mohli začít fotbalovým zápasem. Souhlasíte? [Smích fanoušků.] Nemá sna někdo fotbal rád? [Ticho.] Máte rádi fotbal? [Hlasitě „Joooo!“] Aha, jasně. No, tak ta hra, kterou se chystáme hrát, se vám asi líbit nebude...

Toto je virtuální fotbal a budeme hrát na prvních pět gólů. Ale jsou to moje pravidla, takže je můžu kdykoli změnit. Slyšeli jste o kapele jménem Jethro Tull? [Hromadný smích.] Chci, abyste zvedli ruku a já vás požádám, abyste navrhli kytarový riff. Pokud ten riff zahrají, dávám gól. Pokud ho nezahrají, dáváte gól vy. Prvních pět gólů vyhrává. Pokud navrhnete písničku, která nemá zřetelný riff, bude to pro mě jako vyhazování. Pokud zvolíte *Aqualunga*, dostáváte žlutou kartu. [Smích, zatímco ho stejně hraje] A už se o tom nebudeme bavit. A *Locomotive Breath*, to je červená karta – pokud si o ni někdo z vás řekne, budete muset všichni pryč, i když jste mi zaplatili spoustu peněz, jasný? Tak co, jdeme na to?

Během následujících několika zábavných minut zazněly skladby *Pussy Willow*, *Minstrel In The Gallery*, *Jack-A Lynn*, *Part Of The Machine*, *Dun Ringill*, *One White Duck*, *Skating Away On The Thin Ice Of The New Day*, *Sossity You're A Woman*, *Songs From The Wood*, *My God* a *Beside Myself*. Martin je buď trefil, nebo ho úplně odradily. Vítězný gól vstřelil chlapík, který navrhl *Strip Cartoon*. Martin se o něj ani nepokusil, a fanoušci tak zvítězili 5 : 4¾. [Ano, vím, že dát ve fotbale 4¾ gólu není možné – ale to byste tam museli být. MW]

[MB] Díky za tuhle hru. Abych dokončil hudební část programu, zahrají ještě jednu skladbu, kterou jsem se, když jsem se v prosinci 1968 připojil k Tull, naučil jako první. Zkuste ji poznat. [Hraje krásnou a složitou melodii.] Ví někdo, jak se to jmenuje?
[Pat Kent] Look Into The Sun.

[MB] Výborně, Pate. Takže ještě jedna skladba a pak už budu zticha. To je důležité, protože v **lednu 1969 se ústředním bodem koncertů Jethro Tull stalo flétnové sólo**, a to dlouho předtím, než se staly velkými hity písně *Aqualung* a *Locomotive Breath*. Tohle byla skladba, ze které všichni šíleli. Ian mě slyšel, jak ji hraji ji na kytaru a to ho inspirovalo k jejímu provedení a nahrání. [Hraje jakousi klasicky znějící skladbu.] Ví někdo, co to je? [Hromadná odpověď „*Bourée*“.] Díky Bohu za to! Mám ještě spoustu dalších skladeb, které bych mohl zahrát, ale času je málo. Takže bychom teď možná měli dát nějaké otázky a odpovědi? Klidně cokoli, co jste vždycky chtěli vědět o kapele, nebo cokoli s ní spojeného, ať už je to sebevíc náhodné, nebo to, co by v knize nemuselo být. Rád na vše odpovím.

[Fanoušek] Jak ses cítil, když jsi opustil Jethro Tull a šel na sólovou dráhu...?

[MB] Já jsem neodešel. Což je jádrem celé věci. Pokud nějakou situaci sám opustíš, máš to pod kontrolou. Pokud ta situace přestane existovat, pak jsou tu další faktory. Řekl bych, že tou pozitivní stránkou bylo, že když mě opustil hudební průmysl, celý ten byznis, a já zůstal bez jakékoli podpory, bez nahrávací společnosti, bez agenta, bez managementu, absolutně bez infrastruktury, bylo velmi snadné se zastavit a říct, že to musím zabalit. Že nejde začít od nuly a být na tom jako v polovině šedesátých let. Ale já musel hrát, nemohl jsem přestat, tak jsem do toho šel. Bylo to pomalé a složité, znovu najít ty správné lidi, ale nakonec jsem si to zamiloval. Když pracujete s

lidmi, které si sami nevyberete, pak je to vždycky kompromis. Ale pokud si člověk vytvoří vlastní vztahy s nahrávací společností a agenty, je to pro něj mnohem lepší. A zrovna tak pro fanoušky. Třeba právě dnes večer jsem chtěl komunikovat s lidmi, kteří mě platí. Pokud s nimi nemluvíte, tak vlastně vůbec nevíte, co se děje. Začalo mě to všechno bavit, protože jsem to nikdy předtím nezažil.

[Fanoušek] **Takže šlo o to mít věci pod kontrolou?**

[MB] Neřekl bych, že slovo „kontrola“ je to pravé, ale líbí se mi, že se mohu sám rozhodovat. Mnoho lidí se těmto věcem vyhýbá, protože riskují vlastní krk. Například právě teď máme nabídku hrát v Japonsku, Austrálii a na Dálném východě, což je skvělé, protože jsem tam už nějakou dobu nebyl. Ale je to velký závazek a musím se s ostatními poradit, jestli to chtějí také. Okamžitě jste v daném období zodpovědní za životy a příjmy jiných lidí, takže to není něco, co by se dalo brát na lehkou váhu. Ale v podstatě tehdy šlo o přežití, a já to udělal. Někdo to ale vzdá a zmizí.

[Fanoušek] **Jsi příliš mnoho talentovaný na to, abys zmizel.**

[MB] [Smích.] No, neřekl bych, že je to ten důvod – ehm, ehm, ehm! Každopádně, jdeme dál. Děkuji!

[Fanoušek] **Napadlo tě někdy během působení u Tull, když jsi vymýšlel kytarová sóla, že bys navrhl, abys byl i spoluautorem, a pokud ne, proč ne? A myslíš, když se ohlédneš, že jsou písně, u kterých bys měl být spoluautorem?**

[MB] No, nevím, jestli je to vlastně má cenu řešit. Nevím, jestli si Joe Walsh nárokuje tantiémy za sólo v *Hotelu California*. Podle mě je to jedna z nejlepších hudebních skladeb na světě. Jeho sólo, jako samostatná kompozice, je úžasné. Existují dva konce spektra. Například v Tull mi Ian řekl, ať napíšu kompozici pro střední část *Budapešti* [pokouší se ji zahrát]. Ehm, zapomněl jsem to, ale to nevadí. Tak jsem si sedl a napsal ji, a byla to moje kompozice, a dostalo se mi za ní plného uznání. A pak na druhém konci spektra, když hrajete v kapele a řeknete, že jste saxofonista, a naučíte se deset hudebních skladeb, pro které si jako saxofonista píšete vlastní hudební party, pak jako pro člena kapely je to součást vaší práce a nedostáváte za to nic navíc. Takže když jsi v mé kapele, hraješ na klávesy a já řeknu: „Začneme příští týden“ a ty se zeptáš: „Co mám hrát?“, tak já se smíchem zeptám: „Hele, klávesy“. Řekl bych, že to je součást kvalifikace. A hranice je někde uprostřed – kdy už píšu hudbu, a kdy ještě jen dělám svou práci? Jako kytarista nechci, aby mi ostatní říkali, co mám hrát, protože to je součástí toho potěšení ze hry, vymýšlení vlastního stylu, vlastních riffů, vlastních sol.

[Fanoušek] **Řekl bys, že Hotel California je inspirován Jethro Tull?**

[MB] No, to byste měli říct vy, ale... Nedávno jsem poslouchal rádio Classic FM a hrála tam klasická skladba od známého skladatele, na kterého si momentálně nevzpomínám, která měla melodii, ve které jsem zřetelně slyšel melodii od Elgara, něco neuvěřitelně podobného. Ale existuje jen omezený počet not [zahraje rychlou stupnici nahoru a dolů na hmatníku kytary] a všechny výpočty těchto not jsou jako šachy. Pokud jste si vymysleli svůj vlastní šachový tah, za deset let by mohl přijít někdo jiný a říct, že ten tah jsem už vlastně udělal před třiceti lety já. Opět existují dva extrémy. Když někdo něco okatě a úplně zkopíruje, pak je to očividné. Ale dá se to taky jen tak lehce vlivnit, někdy je to jen svalová paměť v mozku, která si uchovává melodie a vy nevíte, odkud pocházejí. Takže The Eagles mohli sedět v místnosti a přijít se sekvencí akordů, která je o jeden akord odlišná od *We Used To Know*. Zkopírovali ji, nebo si ji jen podprahově pamatovali z koncertů, které jsme spolu hráli? Nevím. Museli byste se zeptat jich – oni to vědí. Ale na tom nezáleží. Obě skladby žijí ve stejném světě a obě mají svůj relativní význam. Ještě nějaké otázky? Nějaké otázky na tělo?

[Fanoušek] **Potkal jsi někdy Melanii? Hrál jsi před časem na její desce?**

[MB] Jo, hráli jsme na festivalu v Kanadě, odkud Melanie pochází, a potkali jsme ji tam, jen jednou. Loni mi její nahrávací společnost jí oznámila, že znovu nahrává všechny své skladby, a jestli bych si na jedné z nich zahrál? Ale chtěli flétnu, což bylo trochu bizarní. *[Kontaktovali nesprávného Jethro Tulla?! MW]* Samozřejmě jsem řekl, že ano, a udělal jsem to. Ale bylo opravdu těžké! A krátce nato zemřela, takže je to smutný příběh. Slyšel jsem, že byla s tím, co jsem udělal, opravdu spokojená, ale nikdy jsem s ní přímo nemluvil. Ale jsem opravdu rád, že jsem tam zahrál. *[Skladba se jmenovala People In The Front Row (2024 Mix) a dá se najít na YouTube. Vlastně docela pěkná, s jasnou Martinovou flétnou. MW]*

[Fanoušek] Odehráli jste mnoho koncertů v Madison Square Garden. Vzpomeneš si na satelitní vysílání v roce 1978? Připadalo ti to tehdy jako něco opravdu důležitého?

[MB] Bylo to děsivé. Řekli nám, že publikum bude představovat asi 25 milionů lidí. Takže se chystáte vystoupit na pódium, bez možnosti opravy – ať už v příštích několika hodinách zahrajeme cokoli, uslyší to 25 milionů lidí. Já dělám chyby pořád! Takže byl na nás velký tlak odehrát dobrý koncert a nebyl to dobrý tlak. Takže to bylo těžké. Ale nakonec jsme odehráli skvělý koncert. Myslím, že 25 milionů bylo nakonec u televizí, ale naživo to bylo asi jen 5 milionů. I tak si myslím, že to bylo v té době největší publikum živého vysílání. Takže ano, byla to obrovská věc. Jak říkám, byli jsme vyděšení – ale někdy, když jste vyděšení, vydáte ze sebe to nejlepší.

[Fanoušek] Máš nějaké historky o Led Zeppelin?

[MB] Jo, spoustu. Ale většinu z nich nejde vyprávět! Je tu ta známá, když jsme nahrávali *Aqualung* a Jimmy Page vešel do studia uprostřed mého kytarového sóla a já nemohl přestat hrát, abych ho pozdravil. V začátcích jsme s Led Zeppelin jezdili na turné jako jejich předkapela. V té době, abyste se stali rockovou kapelou, museli jste odpálit hlavní účinkující z pódia. Ale odpálit Led Zeppelin z pódia, to se nám nikdy nestalo. A vlastně jsme se o všechny ty soutěživé věci ani nestarali. Oni měli horu vybavení a v přední části pódia byl prostor zhruba od místa, kde jsem já, k těm schodům *[několik stop. MW]*, kde jsme si mohli vybavení rozložit. A měli jsme půl hodiny na to, abychom zahráli 20-25-30 000 fanouškům Led Zeppelin, kteří nechtěli slyšet předkapelu. Hele, kolik z vás jde na koncert a nechce slyšet předkapelu *[zvedá vlastní ruku]*? Ale kupodivu jsme se jim líbili. A Led Zeppelin byli skvělí a byli to bezva kluci, noc fajn, a pořád jsou. Byli nejlepší rock'n'rollová kapela na světě a my to víme, protože jsme tam byli. Co se týče jejich kouzel, jako je vyhazování televizí z okna, týden po začátku turné jsem si řekl, že to zkusím, protože jsem chtěl být jako Jimmy Page. Tak jsem vzal televizi, otevřel okno a vyhodil ji ven. Ale pak jsem si uvědomil, že jsem v přízemí... *[Hlučný smích.]*

[MW] Četl jsem tu knihu a prvních zhruba 60 stránek je jen o začátcích, od The Dwellers, The Noblemen až po Gethsemane a tak dále, kdy jste objížděli zemi na zadním sedadle dodávky, hráli někdy i tři koncerty za noc. Trpíš někdy nostalgií po těch časech?

[MB] *[Vybuchne smíchy.]* Nééé – takhle se to ale nečte, že ne? Ne, není to nostalgie, protože to bylo opravdu těžké. Nostalgie není to pravé slovo, ale vím, co myslíš. Důvod, proč jsem tu knihu napsal, byl ten, že pokrývala hudební éru, která se už nikdy nezopakuje – a někdo by řekl, díky bohu. Ale jiní by mohli říct, wow, hrál jsi s Jimi Hendrixem, nebo byl s tebou v šatně Jeff Beck, nebo kdo ještě; pro nás to nebyly rockové hvězdy, byli to tvoji kamarádi, se kterými jsi sdílel šatny na koncertech. Když se podíváme na sestavu na festivalu Isle Of Wight v roce 1970, je neuvěřitelné, kdo tam hrál – taková sestava se už nikdy, nikdy nezopakuje. Takže celá ta éra, to je historie rock'n'rollu, je to historie soulu, Tamly, R&B, blues, tak to všechno začalo. Je zřejmé, že ty roky jsou pryč, takže pro mě bylo důležité, aby se to netýkalo konkrétně mě, ale toho, co jsem viděl a zažil. Trávit 8 týdnů v zadní části dodávky s The Coasters 20 hodin denně, to bylo něco *[smích]*! Byli úžasní, ale o tolik jiní než my. Byl to historický příběh, který jsem musel odvyprávět, a jestli ho lidé ocení, to je na nich. Takže ano, hudba už není stejná. Možná je to v mnoha ohledech k

lepšímu, protože takový pracovní rozvrh byl prostě nehorázný. Bylo to drsné podnikání s divnými lidmi. Například jednoho promotéra [Roya Tempesta] postřelili.

[MW] Zmiňuješ se o tom v knize, ale na Googlu jsem žádné potvrzení nenašel...

[MB] Vážně? Takže byl možná jen údajně postřelen. Další dotaz?

[Fanoušek] Máš nějaké plány do budoucna?

[MB] Ano, příští rok vyjde dvojalbum s živými elektrickými a akustickými nástroji a na konci příštího roku další studiové album. Poslední tři nebo čtyři roky jsme tolik koncertovali, zejména v Americe, že jsem neměl čas dělat nic jiného. Abych tu nerovnováhu napravil, musím teď nahrávat. A to dost.

[Fanoušek] Jak velké jsou davy, před kterými hrajete v Americe?

[MB] Je mi trapné o tom mluvit, protože na tom vlastně nezáleží, ale pokud se ptáte na čísla, řekl bych, že diváci v divadlech jsou mezi 500 a 1 500. Hrajeme na festivalech, kde je 20 000 nebo 30 000 lidí, ale to není můj festival. Můžete být hlavním tahákem pátečního večera, ale o víkendu se dělíte o pozornost diváků, kteří přišli vidět spoustu různých vystoupení.

[Fanoušek] Kde si myslíš, že jste oblíbenější, v Americe, ve Velké Británii, nebo jinde...?

[MB] Opět, na tom nezáleží. Dnes večer jsem tady a jsem rád, že jste tady a že máte zájem sdílet informace a diskutovat o tom, co jsou Jethro Tull. Zítra večer to může být koncert někde jinde na světě a bude tam 3 000 lidí. Ale o to vůbec nejde. Pro mě je důležitá komunikace, a pokud někdo chce naslouchat, pak s ním budu mluvit nebo hrát.

[Fanoušek] Vystupuješ někdy jako host s Jethro Tull?

[MB] Jako host s Jethro Tull? [Hořký úsměv.] Nemyslím si, že mívají hosty, ne. Jsem příliš zaneprázdněn svými vlastními věcmi, než abych to věděl.

[Fanoušek] Jaká je tvoje nejhezčí vzpomínka na Iana Andersona?

[MB] Nevím, jaký je teď, ale Ian nikdy nebyl člověk, který by vyjadřoval své názory. Kdybys ho potkal po koncertě a řekl mu: „To byl nejlepší koncert, na jakém jsem tě kdy viděl,“ pravděpodobně by ti dal kopanec do koulí a poslal tě do háje. Nikdy nic takového nechtěl, ale v dobrém slova smyslu. Pokud ignoruješ komplimenty, umíš ignorovat i hanlivé komentáře, jsou to extrémní a ty prostě děláš, co můžeš. On je jeden z těch lidí, kteří každý večer jdou na pódium a hrají, co jim síly stačí. Po koncertě nikdy moc nemluvil. Ale jednou – jednou – jsem nahrával sólo ve studiu a on se ke mně otočil a řekl: „Kdybych hrál to sólo já, zahrál bych to přesně takhle.“ Málem jsem upadl na záda, protože on nikdy nikomu poklony neskádal. A když to někdo jako on udělá, je to ohromné. Ale po všechny ty roky jsme byli jako jedna rodina. Různí členové rodiny, ale žili jsme spolu, cestovali jsme spolu a viděli jsme se častěji než naše skutečné rodiny. A byla to velká zábava, takže mám spoustu hezkých vzpomínek.

[Fan] Zmínil jsi, že jste byli jako jedna rodina. Bylo nějaké konkrétní období nebo sestava kapely, se kterými jsi v té době zvlášť dobře vycházel?

[MB] Bylo by nezdvořilé vybrat jednu konkrétní sestavu. Ale uvnitř skupiny nikdy nedošlo k žádné nepříjemné situaci, vždy jsme spolu vycházeli dobře. Vždy to však bylo založeno na profesionalitě. Jako člověk mi chybí a vždy mi bude chybět John Glascock. Mám své oblíbence, ale říkat, kdo to je, by bylo trochu nespravedlivé vůči těm, kteří oblíbenci nejsou. Ale Doane Perry je stále můj nejlepší přítel, i když se nevidíme a nepracujeme spolu. Dalším je Dave Pegg. Avšak většinou se hudebníci dobře snášejí, když spolu pracují, a když přestanou, jdou každý svou cestou. Přátelství však nekončí, je jen pozastaveno, dokud se znovu nesetkají. A pár lidí je vždy nablízku.

[Fanoušek] Napadlo mě, když jsme mluvili o Ianovi a vzhledem k současnému období roku, jestli jsi mu poslal vánoční přání?

[MB] [S otevřenými ústy, dočasně nenachází slov, vyvolává to smích.] Ještě nějaké otázky?
[Nervózní úlevný smích všech přítomných.]

[Fanoušek] Kdy jste naposledy mluvil s Ianem?

[MB] Myslím, že před patnácti lety.

[Fanoušek] Co kdyby vám zítra zavolal?

[MB] [Přešlapuje z nohy na nohu.] No... ehm... to se nedá říct, víte. Před pár dny jsem potkal jeho syna, což bylo milé. Před pár dny jsem viděl Andyho Giddingse. Jak už jsem řekl, když člověk přestane s někým spolupracovat v hudbě, ten vztah se nezhroutí. Až se příště uvidíte, prostě navážete tam, kde jste skončili. Myslím, že to tak má každý. Nemůžu na tu otázku opravdu odpovědět, protože se na tohle vůbec nezaměřuji.

[Fanoušek] Byl na různých festivalech, na kterých jste hráli, někdo, koho bychom si měli poslechnout?

[MB] Poslední kapela, která mě ohromila, byl Billy Strings v Royal Albert Hall asi před měsícem. Znal jsem ho a mám jeho desky, ale naživo byli neuvěřitelní. Na akustickém turné jsme neměli bicí a ani jsme je nepotřebovali, protože rytmus zajišťovaly ostatní nástroje. A Billy Strings to rozbalil tak, že jste se museli štípnout, abyste si uvědomili, že tam vůbec nejsou žádné bicí. Byli úžasní, jinak se to nedá říct, byli fantastický, fakt skvělý.

Recenze knihy

A TRICK OF MEMORY

Autobiografie kytaristy skupiny JETHRO TULL od Martina Barra

(Česky vyjde brzy jako HRA PAMĚTI v nakladatelství Volvox Globator) pozn. VŘ

McNidder & Grace (6. listopadu 2025)

Autobiografie legendárního rockového kytaristy, která je litaní drsných příběhů o sexu, drogách a rock'n'rollu, od inspirace až ke zvládnutí hry na kytaru v raném věku a po zásadní neshody a rozchody s legendárním frontmanem a spoluhráčem. Ach ne, to byla kniha *Life* od Keitha Richardse. Sexuální příběhy v podstatně tenčí knize kytarové legendy Martina Barra se týkají hlavně toho, jak mu jeho chronická plachost v mládí bránila v jakýchkoli takových příležitostech, a případné odkazy na drogy se týkají jiných kapel a hudebníků; ale samozřejmě nechybí ani příběhy o blues, jazzu, folku, prog rocku a rock'n'rollu.

Příběh začíná 17. listopadu 1946 v King's Heath v Birminghamu. Martinovy vzpomínky na dětství, rodinu, první kytary a rané kapely jsou zábavné, snadno čitelné a doplněné mnoha černobílými fotografiemi v nízkém rozlišení, které téměř jistě dosud nebyly zveřejněny – od miminko přes batole až po začínající rock'n'rollovou hvězdu. Mnozí čtenáři již budou znát jména The Dwellers, The Moonrakers, The Noblemen, the Motivation, The Penny Peeps a Gethsemane, ale neúspěšný student architektury Martin je doplňuje o podrobnosti z vnitřního života kapely, která cestovala po celé zemi v otlučené dodávce, často hrála tři koncerty za večar, doprovázela kapely jako The Coasters a The Drifters a žila v ne zrovna zdravých podmínkách s pár pencemi v kapse. Pro ty z nás, kteří jsou už v určitém věku, jsou jeho popisy Londýna 60. let až nostalgicky evokativní a je téměř škoda, že po 60 stránkách přicházejí Jethro Tull a (nakonec) velký úspěch.

Jo, Jethro Tull, bezpochyby hlavní atrakce příběhu našeho kytarového hrdiny. A ano, je to zajímavé, s postřehy zasvěceného člověka – ale zas ne tolik, jak by člověk doufal. Některé často vyprávěné příběhy, jako například jeho rozpačité konkurzy do kapely, jsou povinnou a definitivní opakuji se četbou. A určitě je tu spousta nových příběhů z turné a studia, včetně skvělé historky

z festivalu Isle Of Wight z roku 1970, v zábavné a fascinující jízdě od konce roku 1968 do roku 2011, zejména v anekdotických vložkách „Příběhů Tull“. Většina z toho však spíše připomíná deník událostí, který postrádá podrobnosti o příchodech a odchodech mnoha hudebníků v průběhu desetiletí, o osobních vztazích uvnitř kapely a o hudebnících jako osobnostech. Je trochu frustrující, když je například odchod Clive Bunkera zmíněn půlkou věty, bez udání důvodu nebo souvislostí. A jsou tu i další klíčové události JT, které jsou poněkud opomenuty nebo ignorovány (nejsou zmíněny nepokoje v Red Rocks v roce 1971, i když je to možná příliš známý příběh, a jedno z mých oblíbených alb, *Catfish Rising*, je zmíněno v jedné větě). Abych byl ale spravedlivý, Martin se nevyhýbá zmínce o napětí, které panovalo v době, kdy se kapela přestěhovala do Monte Carla, ani později při nahrávání alba *Stormwatch*. Ne že by se v knize objevovaly nějaké hanlivé výrazy – to není Martinův styl. Předpokládám, že většina fanoušků Tull, kteří si knihu koupí, bude očekávat / doufat / bát se podrobného popisu toho, co se odehrálo za zavřenými dveřmi v roce 2011, když Ian Anderson propustil Martina a Doane Perryho. Obávám se, že se toho nedočkáte. Je pochopitelné, možná moudré a rozhodně výstižné, že se Martin v několika odstavcích rozchodu příliš nevěnuje detailům, ale místo toho ho výstižně shrnuje do tří jednoduchých vět, které řeknou víc než tři stránky. Zpráva přijata a pochopena.

Kniha končí dvoustránkovým (!) shrnutím Martinovy sólové kariéry po odchodu z Tull – v kontrastu s šesti stránkami o kytarách – a několika retrospektivními úvahami o hudbě a Tull, zakončenými krátkým epilogem, ve kterém se dozvídáme o Martinu Barre i mimo kytaru. Na posledních stránkách (seznamy Martinových oblíbených alb, písní, koncertních míst atd. skupiny Tull) zůstává nepříjemný pocit, že v porovnání se stránkami knihy Keitha Richarda zde mohlo být určitě informací mnohem více. Co však nechybí, je několik hrubých chyb. Například... album *Thick As A Brick* nebylo dvouhodinovým souvislým hudebním dílem a koncerty z roku 1972 netrvaly až čtyři hodiny, zatímco nahrávka alba *The Broadsword And The Beast* z roku 1982 je popsána až po albu *Under Wraps* z roku 1984. Nemluvě o interpunkčních a pravopisných chybách, „Příběh Tull“ na straně 139, který končí uprostřed věty a napínavý děj zůstal nedokončený (v českém překladu napraveno, pozn. VŘ), a neodpuštělném chybném napsání jména Petera Vetteseho v celém textu (v českém překladu napraveno, pozn. VŘ). Navíc je v knize nadbytek vykřičníků!! Ale kromě stížností a zklamání je pozitivní stránkou knihy to, že se stále jedná o velmi příjemné čtení s dostatkem zasvěcených informací a komentářů, díky kterým se i ti nejzarytější fanoušci Tull (ahoj, čtenáři AND) dozví i o starých záležitostech něco nového. Doporučuji vám, abyste si knihu koupili; není dokonalá, ale pro fanoušky JT jde o povinnou četbu. MW

POZOR! Současně s vydáním Martinovy oficiální autobiografie je Amazon nyní zaplaven spoustou nezávisle vydaných biografií Martina Barre, jejichž autory jsou v hudebním světě neznámá jména. Všechno nasvědčuje tomu, že byly vytvořeny umělou inteligencí na základě Martinovy knihy a mají fiktivní jména autorů – no tak, třeba takový James H. Anderson?? Navíc, i když se říká, že knihu nemáte soudit podle obalu, a i když na první pohled obaly vypadají přesvědčivě, při bližším prozkoumání zjistíte, že s jednou výjimkou jsou ty, na kterých je vyobrazen pan Barre a ne jen kytary, rozhodně „fotografie“ vytvořené umělou inteligencí – vyhýbání se autorským právům? Další varovný signál ohledně obsahu uvnitř.

K mému vlastnímu překvapení mě přemohla dávka zdravého rozumu a nenechal jsem se zlákat k nákupu žádné z nich, takže jsem nemohl napsat řádné recenze. Provedl jsem však na Amazonu zběžnou kontrolu kvality každé z nich pomocí funkce „Read Sample“ (Přečíst ukázkou) a citáty z nich jsou zahrnuty v každé z mých „recenzí“. Jsou pro evidenci uvedeny v tomto čísle AND pro případ, že by nějaký čtenář, který chce mít kompletní sbírku, byl ještě hloupější než já. MW

Vážené fantulky a fantulové, jsem poctěn, že AND uveřejnil recenzi Martina Webba mé a Karlovy knihy Zvídavý mudrlant Ian Anderson. Thank you! VŘ

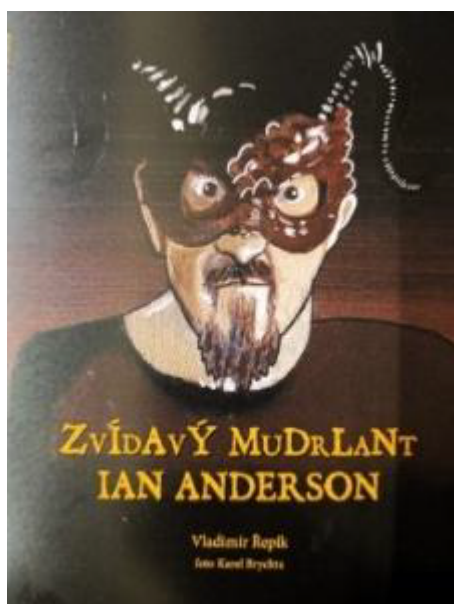
ZVÍDAVÝ MUDRLANT IAN ANDERSON Autor: Vladimír Řepík

Praha (2025)

V České republice má skupina Jethro Tull mnoho nadšených fanoušků, z nichž ne všichni mluví anglicky (ačkoli většina těch skvělých lidí, které jsme s DR za ta léta potkali, umí anglicky lépe, než my česky...). Proto jim čas od času přichází na pomoc Vladimír Řepík z českého fanklubu, který vydává knihy o skupině Tull v češtině. Jeho nejnovější svazek přináší aktuální informace s podrobným rozбором posledních tří alb skupiny Tull, *The Zealot Gene*, *RökFlöte* a *Curious Ruminant*, a popisem tří nejnovějších reedicí knih Jethro Tull, *Stormwatch*, *Bursting Out* a *The Broadsword And The Beast*. Pomáhá tak českým fanouškům lépe porozumět skladbám Iana Andersona a orientovat se v minulosti i současné kariéře skupiny Tull.

Špatnou zprávou je, že jak již bylo zmíněno, je vše napsáno v nesrozumitelné češtině. Dobrou zprávou je, že všechny exkluzivní černobílé celostránkové fotografie Karla Brychty jsou (opakovaný vtip) v angličtině. Špatnou zprávou opět je, že kniha byla vydána v limitované edici pouze pro členy českého fanklubu. Hodně štěstí, pokud ji budete shánět!

A ještě slovo k obálce knihy, která je originálním obrazem od samotného Vladimíra, založeným na fotografii zamaskovaného Iana Andersona z obálky alba *Curious Ruminant*. Pokud někdy posloucháte remix *Broadsword* a najednou se vás zmocní strach, že vás navštíví nějaká příšera, pověste si kopii tohoto obrazu na zeď – zaručeně vyděsí všechny nechtěné vetřelce. MW

A NEW DAY vydává Dave Rees na adrese 26 Ballantyne Road, Farnborough, GU14 8SN

e-mail: anewday@btinternet.com

OBJEDNÁVKA POŠTOU

Zahraničí 28 GBP / 30 EUR / 35 USD HOTOVOST

4 čísla s předplatným PDF po celém světě 18 GBP

Nebo se přihlaste k odběru online

[www.anewdaymerchandise.](http://www.anewdaymerchandise.com/apps/webstore)

com/apps/webstore

A NEW DAY FESTIVAL

21.-23. srpna 2026

Mt Ephraim, Faversham, Kent

JETHRO TULL'S MARTIN BARRE -PEATBOG FAERIES Lindisfarne -

Curved Air - Henge

Martin Turner ex Wishbone Ash - Stray

Albion - Jump - Shooglenifty - Haze

Solstice - Flor De Loto - Karnataka

Gerry Jablonski Band - Leatherat

The Bevis Frond - Cuprum - The Mentulls

Lightnin' Willie & The Poorboys

Mike Sanchez Band - Hayley Griffiths Band

A Formal Horse - ZZ Toppd - Neon Fields

Kanda Bongo Man - Vince Lee & Sophie Lord

Blue Stragglers - Dirty Strangers - Hanterhir

Camping, Glamping, free parking. Great food & drink, craft & music stalls.

Book signings by renowned local author Julie Wassmer and Jethro Tull

chroniclers Dave Rees & Martin Webb

www.anewdayfestival.com